

ÇANKIRI'NIN TARİHİ VE KÜLTÜREL MİRASI (XI-XX. YÜZYIL) ADLI KİTABIN ELEŞTİRİSİ

Halit ÇAL*

1. Tanıtımı

Demirbağ, Uğur. (2016). *Çankırı'da Türk Mimarisi*. İstanbul: Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sanat Tarihi Anabilim Dalı, Türk İslam Sanatları Programı Yüksek Lisans Tezi.

Demirbağ, Uğur. (2018). *Çankırı'nın Tarihi Ve Kültürel Mirası (XI-XX. Yüzyıl)*. İstanbul: İdeal Kültür Yayıncılık

Yukarıda kimlik bilgisi verilen kitap, önce yüksek lisans tezi olarak hazırlanmış, sonra "...güncellenmiş ve gözden geçirilmiş şekli..." ifadesiyle adı değiştirilip kitap olarak yayımlanmıştır. Tez ve kitabın "İçindekiler" bölümü bir küçük ayrıntı dışında aynıdır.

Kitap, **1- Giriş** (17-18.s.) (çalışmanın amacı, yöntemi, kapsamı), **2- Çankırı'nın Coğrafi Konumu ve Tarihçesi** (19-40.s.) (Çankırı'nın Coğrafi Konumu, Çankırı'nın Adı Meselesi, Çankırı'nın Tarihçesi ve Tarihsel Topoğrafya), **3- Çankırı'da Bulunan Mimari Yapılar** (41-522.s.) (Çankırı Merkez, Atkaracalar, Bayramören, Çerkeş, Eldivan, Ilgaz, Kızılırmak, Korgun, Kurşunlu, Orta, Şabanözü, Yapraklı, Kataloğa Girmeyen Yapılar), **4- Kaynaklarda Olup Günümüze Gelmeyen Yapılar** (523-526.s.) (Merkez, Yapraklı), **5- Değerlendirme** (527-535.s.) (Coğrafi Ve Tarihsel Duruma Göre Değerlendirme, Külliye Bütünlüğünde Bulunan Yapıların Mimari Özelliklerine Göre Değerlendirilmesi, Malzeme Ve Tekniğe Göre Değerlendirme, Süsleme Programına Göre Değerlendirme), **Sonuç** (539-540.s.), **Genel Kaynakça** (541- 552.s.) olmak üzere 5 bölümde incelenmiş olup 552 sayfadır.

Her bölümün sonunda bölümle ilgili kaynakça verilmiş, kitabın özünü oluşturan katalog, kimlik bilgileri (eserin adı, inşa tarihi, inceleme yılı, eseri yaptıran, mimarı, yeri), mimari ve bezeme özellikleri (tarihlendirme, mimari, süsleme tasarımları) olmak üzere iki ana bölüm halinde düzenlenmiştir.

Türk döneminde de kullanılmakla birlikte eski uygarlıklara kadar inen kale dışında Türk dönemi yapıları ele alınmıştır. Katalogta kısaca plan ve örtü düzeni anlatıldıktan sonra yapının dış yüzleri anlatılarak süslemeye geçilmiştir. İç mekan, süslemeye bağlı olarak tanıtılmıştır. Her yapının tanımından sonra plan, çizim ve fotoğrafların verilmesi okuyucu açısından kolaylık sağlamaktadır. Kitabın en önemli bölümü olması gereken değerlendirme yapı türlerine göre ele alınmıştır.

2. Eleştirisi

Tezden, makalemden alınan çizim dolayısıyla öğrencilerim yoluyla haberim oldu. Bana gösterilen tezdeki çizimlere bakınca, bir yanlışlık olması gerektiğini, belki YÖK'e istemeden müsveddesinin teslim edilmiş olabileceğini söyledim. Ancak

* Prof. Dr., Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Sanat Tarihi Bölümü, Ankara.

ORCID ID: 0000-0001-9541-4350 ♦ E-mail: halitcal@gazi.edu.tr

daha sonra, nerdeyse hiç değişiklik yapılmadan kitap olarak yayınlanması, bu eleştiri makalesini gerektirdi. Çünkü tezin danışmanı, tezi kabul eden jüri üyeleri ve tezde çizimi kullanılanlardan biri olarak bana dolaylı bir suçlama yöneltildiğini düşünüyorum. Kitabın metni ve yer verilen çizimleri hakkındaki görüşlerim ve eleştirilerim aşağıda sunulmuştur.

2.A. Kitabın Adı ve Kapsamı

Tezin “Çankırı’da Türk Mimarisi” olan adının kitapta neden “Çankırı’nın Tarihi Ve Kültürel Mirası (XI-XX. Yüzyıl)” olarak değiştirildiği anlaşıl原因amıştır. Tez ve kitabın içindekiler kısmında esaslı bir değişiklik yoktur. Tez ve kitabın konusu, Çankırı ilindeki mimaridir. Bu açıdan tezin adı daha tutarlıdır. Tarihi ve kültürel miras daha geniş kapsamlıdır, mimari dışındaki maddi kültür verileri, sözlü kültür, müzik gibi alanları da içine alır. Kitapta mimari dışındaki alanlara yer verilmediğine göre kitabın adı ile içindekiler uyumsuzdur.

Diğer yandan, bir ildeki mimarinin bütününe bir yüksek lisans tezi olarak seçilmesinde de kapsam sorunu vardır. Yapı sayısının çokluğu, bir tezi kaçınılmaz olarak katalog/envanter ağırlıklı kılar. Katalog, bilimsel çalışmalarda önemlidir, ancak daha da önemli olanı bunlara dayalı olarak yapılacak yorumlardır. Bir bilimsel çalışmanın ilk amacı envanter değildir. Yine de eğer ilk defa yapılıyor olsa, hoş görülebilir bir yönü olurdu. Ancak kitabın bütününde katalogta genellikle iki eser kaynak gösterilmiştir:

Ayhan, B. (2007). *Çankırı (tarih – kültür – turizm yazı dizisi 1)*. Ankara: Çanfed Yayınları.

Can, A. ve Akçel, A. (2014). *Çankırı Kültür Envanteri*. Çankırı: Çankırı Valiliği İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü Müze Müdürlüğü Yayını.

Kaynakça dışında 540 sayfa olan kitapta değerlendirmenin yalnızca 10 sayfa tutması, tez/kitabın envanter ağırlıklı olduğunu göstermektedir. Bu durumda da, il geneli için zaten bir envanter kitabı varken bu tezin neden yapıldığı sorusu ortaya çıkıyor. Oysa konu sınırlaması doğru yapılırsa ve bağlı olarak ayrıntılı bir değerlendirme ile bilime katkısı olan bir tez/kitap elde edilebilirdi.

İl genelinde çok sayıdaki basit çeşmeler ve camiler teze alınmışken, sayısı sınırlı olan kervansaray ve zaviyelerin kapsam dışı bırakılmasına getirilen açıklama (18. s.) doyurucu değildir.

2.B. Yöntem

İçindekiler bölümünde “*Külliyeye Bütünlüğünde Bulunan Yapıların Mimari Özelliklerine Göre Değerlendirilmesi*” başlığı sorunludur. Bir külliye içinde olmayan yapıların değerlendirilmeyeceğini düşündürmektedir, fakat ilgili bölümde külliye içinde olan – olmayan bütün yapılar ele alınmıştır. Yine bu bölümün alt başlığı olan Sivil Mimari ile Kamu Yapıları ayrımı açık değildir. Su yapılarına Sivil Mimari başlığı, köprülere ise Kamu Yapıları altında yer verilmesi iyi bir tercih değildir. Malzeme ve tekniğe göre

değerlendirme bölümünde alçı, çini gibi başlıklar alfabetik sırada verilmeliydi. Yine bu başlık altındaki *taş oyma* malzeme değil bir tekniktir. Süsleme programına göre değerlendirme ana başlığının alt başlıkları olsaydı konu daha iyi anlaşılabilirdi.

Çalışmanın Amacı başlığı altında, yüksek lisans tezlerinde birkaç yapının dikkate alındığı ve eserlerin yerinde incelenmediği eleştirisi (17.s.), kaynak göstermeyi gerektirir. Yine amaç olarak gösterilen “... mimari ve süsleme fonksiyonlarını ayrıntılı bir şekilde değerlendirmek” (18.s.) ifadesinde sıkıntı vardır. Çok özel durumlar dışında özellikle mimaride süsleme doğrudan işlevle ilgili değildir.

Salnamelerdeki Çankırı’da bulunan yapıların listesi (35.s.) tarihtede değil, değerlendirme içinde verilmeliydi.

Katalogta, her yapıdan sonra bir kaynakça verilmesi buradaki uygulaması ile amacını aşmıştır. Kaynakçada verilen eserlerin çoğu, ilgili katalog yapısında kaynak olarak kullanılmamıştır. Bu da gereksiz bir tekrara yol açmıştır. Örneğin Kale anlatılırken kaynakçadaki 8 esere karşılık metinde yalnızca iki esere yer verilmiştir. Bu durum eserin bütününde görüldüğü için her örnek tek tek gösterilmemiştir. Kayabaşı Çeşmesi ve Buğdaypazarı Çeşmesi’nde kaynakçada verilen eserlerden hiç birisine atfı yapılmamıştır.

Kale tanıtımında yayınlardaki bilgilerin tekrarından çok, böyle bir tezde, harç, derz, taş boyutları vs bakımından ele alınarak kaledeki Türk devri eklerinin belirlenmeye çalışılması beklenirdi.

Taş Mescit bölümünde de mevcut bilgiler doğru bir şekilde aktarılmamıştır (45-64. s.). Taş Mescit’in darüşşifa ve türbe ile birlikte bir külliye oluşturduğu, günümüze Taş Mescit ile Türbe’nin ulaşabildiği ifadesi önemli yanlış anlamalara açıktır. 1235 yılında yapılan Darüşşifa’nın kuzey duvarının 1242 yılında yaptırılan Darülhadis ile ortak olması ve bir penceresinin kapatılması, Darülhadis yapıldığında Darüşşifa’nın artık kullanılmadığı, belki de kuzey duvarı dışında yıkıldığına işaret eder. Ayrıca türbe ayrı bir bina değil, Darülhadis’in alt katıdır. Dolayısıyla üç yapının bir külliye olduğu ifadesi gerçek durumu tam ifade etmemektedir. Kitapta bir parça düzeltilmesine karşılık tezdeki “*Taş Mescit, Selçuklu hükümdarı I. Aladdin Keykubad’ın isteğiyle saray nazırı olan Cemaleddin Ferruh tarafından H. 633, M. 1235’de Şifahane olarak yaptırılmıştır.*” cümlesi bütünüyle yanlıştır. Taş Mescit adı, 1242 yılında yaptırılan Darülhadis’e sonradan verilmiştir. Cemalettin Ferruh’un Mevlevi olduğu ve binanın bitişiğine (Darüşşifa’nın mı yoksa Darülhadis’in mi kastedildiği anlaşılıyor) bir Mevlevihane eklediği görüşü de bütünüyle yanlıştır, eski yayınlardaki çelişkili bilgilerin tekrarından ibarettir. 1893 yılı öncesinde burada bir Mevlevihane olduğuna ait kesin belge yoktur. Mevlevihane konusundaki makalemizden yalnızca çizimler alınarak yararlanıldığı, makalenin metin kısmının okunmadığı anlaşılıyor. Selçuklu atabeyi olan Cemaleddin Ferruh 1242, Mevlana ise 1273 yılında ölmüştür. (Çal, 2015, 158) Onarımı öncesinde Taş Mescit’in yalnızca türbe bölümünün ayakta kaldığı bilgisi de abartılıdır. Harap olmakla birlikte yapı bütünlüğünü korumakta idi. Türbedeki mezarlardan birinin Cemaleddin Ferruh’a ait

olduğunun kesin bilgi gibi verilmesi de doğru değildir. Mezarlarda orijinal kitabe yoktur. *Yıkılan Darüşşifa'nın alt kısmının mumyalık olarak tasarlandığı* cümlesi yine yazarın Darüşşifa ile Darülhadis'i karıştırmasından kaynaklanmaktadır. Mezar odaları Taş Mescit denilen Darülhadis'in alt katındadır. Darüşşifa ana kayaya oturmaktadır. *Nerede olduğu bilinmiyor* denilen Darüşşifa kitabesi de (45. s.), Ankara Vakıf Eserleri Özel Müzesi'ndedir. (Çal, 2015, 150) Taş Mescit, Mevlevihane'nin yıkılmış olan semahane, ahır ve şeyh evi binalarını gösterir çizim için (52. s.) makalemiz kaynak gösterilmiştir. Ancak makalemizdeki çizim (Çal, 2015, 165) Barihuda Tanrıkorur'un tezinden alınmıştır. Kaynak olarak bu makalenin gösterilmesi okuyuculara çizimin tarafımdan yaptığını düşündürülebilir. Doğru olan, ilk kaynağı belirtmektir.

Kaynaklardaki bilgilerin bilimsel bir çalışmada nasıl kullanılacağı konusunda da sıkıntılar vardır. Çankırı adı ile ilgili bölümde bazı cümlelerin kaynaklardan olduğu gibi alınması, kaynak gösterilmesi durumunda bile artık etik ihlal olarak görülmektedir:

<u>Kitaptaki metin (22.s.):</u>	<u>Bahattin Ayhan (https://bahattin-ayhan.weebly.com/ erişim tarihi 1-1-2019).</u>
<p>Çankırı Bölgesi, Antikçağ'da Paflagonya olarak geçmekte, etrafında Pontos, Frig, Galatya, Bitinya bölgeleri bulunmaktadır. Gangra adı Paflagonya dilinde tiftik veya keçi anlamına gelmektedir. Bölgede çok sayıda tiftik keçisi olması sebebiyle bu adın verildiğini düşünülmektedir. Galatlar döneminde bölgeye Gangrea adı verilmiş, daha sonraları Cancari ve Cancaris şeklinde belirtilmiştir.⁹ Çankırı adının tarihsel gelişimini özetleyecek olursak Paflagonlar döneminde Gangra, Romalılar döneminde Germanikapolis, Bizanslılar döneminde Germanicopolis, Kangıra, Gangıra, İslam kaynaklarında Demir Kale anlamına gelen Hısn el Hadid olarak geçmektedir.¹⁰ Arap kaynaklarında Kangari, Kangen, Kangarı, Kangar, klasik batı kaynaklarında Kangra, Kankora, Kankıra, Kengiri, Kengürü, Gankaris, Gangora, Gangares,¹¹ Selçuklular döneminde Kenkir, Gangrakale olarak geçmiştir. Osmanlılar döneminde Gangra, Kengiri, Kanglı, Kangırı, Kengari, Kangn, halk arasında ise Kangın, Çengürü, Çengiri, Çangın, Çankır, Çungara, Ganpara, Cangra, Cancara ve Hancara şeklinde söylenmiştir.</p>	<p>Çankırı bölgesi Paphlagonia (Paflagonya) olarak geçmekte, çevresinde Pontos, Phrygia (Firig), Galatia (Galatya), Bithynia (Bitinya) bulunmaktadır. Gangra adı İÖ 1. bin yılın yerel dili olan Paphlagonia dilinde tiftik veya keçi anlamına gelmektedir. Bölgede fazla sayıda tiftik keçisi bulunması nedeniyle bu ad verilmiştir.</p> <p>Çankırı adının tarihi gelişimini özetleyecek olursak Galatlar Döneminde, Gangre, Gangres, Gangra, Gangrea, Gagaris ve Cancari. Paflagonlar döneminde Gangra. Romalılar döneminde Germanikapolis. Bizanslılar döneminde Germanicopolis, Kangıra, Gangıra. İslam kaynaklarında "Demir Kale" anlamına gelen Hısn el Hadid. Arap kaynaklarında Mahrusei Kenkeri, Kangari, Kangen, Kangarı, Kangar. Klasik batı kaynaklarında Kangra, Kankora, Kankıra, Kengiri, Kengürü, Gankaris, Gangora, Güngıra, Gangares, Germanicopolis. Selçuklular Döneminde Kenkir, Gangrakale, Mogollar Döneminde Hısn el Hadid, Osmanlı Döneminde Gangra, Kengiri, Kanglı, Kangırı, Kengari, Kangrı, halk arasında Kangırı, Çengürü, Çengiri, Çangırı, Çankır, Çungara, Ganpara, Cangra, Cancara, Hancara şeklinde söylenmiştir</p>

Katalogta süsleme başlığı altında, Hatipler Köyü Camisi'nde olduğu gibi (445.s.) bazen hiç bezemeden söz etmeden mimari tanımlara gidilmektedir.

Değerlendirme bölümü son derece yetersizdir. Türk – İslam Dönemi yapılarının ele alındığı bir eserde bölgedeki fosiller ile Türk Dönemi öncesi yerleşimlerinden kısaca söz edilmesinin amacı anlaşılammaktadır.

Değerlendirme bölümündeki “Külliyeye Bütünlüğünde Bulunan Yapıların Mimari Özelliklerine Göre Değerlendirilmesi” alt başlığı sorunludur. Külliye oluşturmeyen yapıların değerlendirilmeyeceğini düşündürmektedir.

Çizimler alınmasına karşılık makaleme (Çal, 2015) kaynakçada yer verilmemiştir. Bilimsel çalışmalarda en çok değerlendirme – karşılaştırma bölümünde kaynak göstermek gerektiği halde kitaptaki değerlendirmede birkaç eser dışında kaynak kullanılmamıştır. Kaynakçada verilen eserlerin çoğu metin içinde kaynak olarak gösterilmemiş, kaynaklara katalog sonunda ve genel kaynakçada yer verilmiştir.

Tarihleme: Katalogta tarihleme, ilgili yapının kimlik bilgilerinden hemen sonra yapılmıştır. Tarihleme, yazılı bilgilerin yanı sıra mimari ve bezemeler yorumlanarak yapılır. Bu yüzden katalog düzeninde tarihlemenin en sonda yapılması daha doğrudur. Sıralamadaki yeri bize göre yanlış olmakla birlikte bu durum tarihlemenin özünü değiştirecek nitelikte değildir.

Tarihlemedeki ana sorun, kitapta tarihlemenin nasıl yapıldığıdır. Öncelikle tarihlemenin hayli güç bir iş olduğunu, bir ilin ele alındığı bu gibi kitaplarda, özellikle örneklerin çoğu basit köy camileri ise, tarihlemenin ciddi bir derde dönüşebileceğini belirtmek gerekir. Bu yüzden tarihlemedeki eksikler bir ölçüde hoş görülebilir. Ancak kitapta tarihlemelerdeki sorun, kabul edilebilir ölçülerden çoktur. 11 yapının¹ tarihlemesi, yalnızca “... tarihi ile ilgili net bilgilere ulaşlamamıştır” benzeri ifadelerle yapılmıştır. Yüksek lisans tezi olarak hazırlanmış bir eserde tarihlemenin bu tip ifadelerle yapılmasının kabul edilebilir bir yönü yoktur. Yeniden yapılmadığı sürece, yapılarda ait oldukları dönemin bir özelliği bulunabilir. Mimari ve bezemeye ait bu özelliklere göre tarihlemeye gidilmeliydi.

Yapıların tarihi ve tarihleme konusunda genellikle Bahattin Ayhan'ın eserleri ile Çankırı Kültür Envanteri kitabı (2014) kaynak gösterilmiştir. Bahattin Ayhan sanat tarihçisi değildir. Kültür Envanteri kitabından ise ayrıntılı bir tarihleme beklenmez. Sanat tarihi yüksek lisans tezinde bu kaynaklarda verilen bilgiler, bir belgeye dayanıp dayanmadığı vb. bakımlardan sorgulanarak kullanılması gerekirken, bilgilerin tekrarıyla yetinilmiştir. Bu kaynaklarda muhtemelen kitabede yazı veya rakamla tarih verilmeden

1 Toprak Baba Türbesi, Buğday Pazarı Çeşmesi, Tabakhane Çeşmesi, Demircişeyh Camisi, Çerkeş Haydar Camisi, Yalakçukürören Köyü Camisi, Kuzdere Köyü Camisi, Taşpınar Çeşmesi, Kızılırmak Yukarıalagöz Köyü Camisi, Orta ilçesi Kanlıca Köprüsü, Şabanözü Gürpınar Köyü Camisi,

yalnız ebced ile tarih düşürülenlere göre tarih yazılmışken, ilgili tezde bu rakamın ebced hesabına göre yapılıp yapılmadığına değinilmeksizin yalnız verilen tarih tekrarlanmıştır: Kitabelerinde ebcedle tarih düşürülmüş iken kaynak gösterilmeden Çankırı merkez Ali Bey Camisi'nde (65-66.s.) 1297 yılı, Sultan Süleyman Camisi'nde (81-82.s.) 1522 yılı, Yeni Cami'de (105-107.s.) 1723 yılı, Pir-i Sani Türbesi'nde (270-271.s.) 1794 yılı belirtilmiştir. Bir açıklama yapılmadığı için de verilen tarihler kuşku ile karşılanmaktadır. Çivitçioğlu Medresesi'ndeki (156.s.) 1267 yılı eğer çeşmesindeki ebced ile verilen kitabeye göre hesaplandı ise bu durum da açıklanmalıydı. Tabakhane Çeşmesi (186.s.) ile Çamaşırhane'nin (197-198.s.) tarihleri bilinmiyor denilmiş ve kitabelerinde ebced ile düşürülen tarih dikkate alınmamıştır. Yine İncili Çeşme'de (174.s.) ikinci kitabedeki ebced ile verilen tarih hesaplanmamıştır. İmaret Camisi'nin 1397 yılında yapıldığı bilgisine (72.s.) kaynak göstermek yetmemektedir. İlgili kaynağın 1397 yılı gibi kesin bir rakamı bir belgeye dayandırıp dayandırmadığı sorgulanmalı idi. İmaret Camisi'nin önce 1952 yılında tamamen yenilendiği, sonra da onarılarak değiştirildiği gibi iki çelişkili bilgi verilmiştir (72, 76.s.). Sultan Süleyman Camisi'nin 1522 tarihli olduğu belirtilen kitabesi yazı tipi ve dil olarak 16. yüzyıl ile uyumlu görünmemektedir. Bu konu tartışılmalıydı. Yapı dikdörtgen olmasına karşılık kare denilmiştir.

Yeni Cami'de kapının üstünde olması gereken kitabenin kuzey duvarında olduğu belirtilmişken, yapının tarihi bu kitabeye göre verilmiştir (105-106. s.). Bu durumun yapıda bir onarımı gösterdiği konusu tartışılmalıydı.

Hacı Şeyhoğlu Camisi, 1829 tarihli mezar taşına göre tarihlendiğine göre (120.s.) mezar taşı kitabesinin okunuşu verilmeliydi.

Kayı Köyü Camisi'nde onarım kitabesi okunmuş iken 1310 tarihli yapım kitabesi verilmemiştir (311.s.).

Sakarca Köyü Camisi'nin özgün ve dikkate değer bir mihrabı olmasına karşılık değerlendirilmeye alınmamıştır (344.s.).

Kurşunlu Pazar Camisi'nde olduğu gibi, yapım tarihi konusunda farklı görüşler var ise, sanat tarihçisi, bunlardan hangisinin doğru olabileceği konusunda yorum yapmalı idi (377.s.).

Dumanlı Köyü Camisi'nde iki kitabeden söz edilmesine karşılık (382-383.s.) ikisinin de okunuşları verilmemiştir.

Tarihlemedeki bir diğer sorun, kitabesiyle tarihi bilinen yapılarda da *tarihleme* başlığının kullanılmasıdır. Tarihleme bir yorumdur. Tarihi kitabesi ile bilinen bir yapıda *tarihleme* yapılamaz.

“Özellikle yapıların mimari ve süsleme unsurlarını yerinde inceleyerek yeni bir bakış açısı ortaya çıkarmaya çalışılmıştır.” cümlesindeki yeni bakış açısı ifadesi *yöntemi* çağrıştırıyor. Böyle ise eserleri yerinde incelemek yeni bir yöntem değildir. Kastedilen yeni yorumlar ise, yerinde inceleme bunun vazgeçilmez ön şartı değildir.

Çizimlerin bu genel durumuna, en hafifinden kara mizah denilebilir. Hele tezin gözden geçirilerek kitaba dönüştürüldüğü ifadesi, yazarın çizimlerin bu durumundan hiç rahatsız olmadığını düşündürmektedir. Bir yüksek lisans tezinde ve ondan üretilen bir kitapta böyle bir durum, sanat tarihi bilimsel çalışmalarının geldiği durumu göstermesi bakımından çok üzücüdür.

SONUÇ

Yüksek lisans tezi olarak hazırlanıp sonra küçük değişikliklerle kitap olarak yayımlanan bu eser, adı, konu sınırlaması, kaynak gösterme, tarihleme, mevcut bilgileri sorgulama ve elde edilen bilgileri değerlendirme bakımından ciddi kusurları barındırmaktadır. Mevcut bilgilere katkısı son derece sınırlıdır. Sanki bir çalışmanın bilimin ölçülerine nasıl uymayacağını göstermek için hazırlanmış gibidir. Özellikle çizimlerin durumunu mantıkla açıklamak zor görünmektedir.

KAYNAKÇA

- Ayhan, B. (2007). Çankırı (tarih – kültür – turizm yazı dizisi 1). Ankara: Çanfed Yayınları.
- Can, A. Ve Akçel, A. (2014). Çankırı Kültür Envanteri. Çankırı: Çankırı Valiliği İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü Müze Müdürlüğü Yayını.
- Çal, H. (2015), Çankırı Mevlevihanesi, Hacettepe Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Türkiyat Araştırmaları, 23, 149-176.

Ege Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Sanat Tarihi Dergisi

ISSN 1300-5707

Cilt: XXVIII, Sayı: 1 Nisan 2019

Ege University, Faculty of Letters

Journal of Art History

e-ISSN 2636-8064

Volume: XXVIII, Issue: 1 April 2019

Yayın Tarihi | Date of Publication

03.05.2019

İnternet Sayfası (Acık Erisim)

İnternet Page (Open Access)

DergiPark
AKADEMİK

<https://dergipark.org.tr/std>

Sanat Tarihi Dergisi hakemli, bilimsel bir dergidir; Nisan ve Ekim aylarında olmak üzere yılda iki kez yayınlanır.

Journal of Art History is a peer-reviewed, scholarly, periodical journal published biannually, in April and October.